

Prædiken til 5. søndag efter trinitatis

Luk. 5,1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden. Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!« Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.« Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.« For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.« Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham. Lukasevangeliet 5,1-11

I dag møder vi som så ofte før Jesus i samtale med folk, hvor udgangspunktet er en helt almindelig dagligdagssituation. Vi hører, at en folkeskare samles om Jesus, vi må forestille os, at de står så tæt omkring ham, at ingen kan hverken se eller høre, da Jesus får den idé at gå ombord i en af de fiskebåde, der netop har lagt til ved bredden af Genesaret Sø.

Skipperen på båden skal vise sig at være den mand, i hvis varetægt Jesus siden vil betro opbygningen af sin kirke. Den samme mand som også vil fornægte at kende noget som helst til Jesus hele tre gange natten til Langfredag, imens Jesus er i pinefuldt forhør.

Denne mand møder Jesus i dag og nøder ham til nok engang at kaste sine garn ud. Nattens fangst var udeblevet, og vi forestiller os, hvordan Simon Peter og hans venner mismodigt var gået i gang med at rense deres net. De tog sig god tid, det havde ingen hast med at komme hjem og møde kvindernes trætte hænder og børnenes forventningsfulde øjne, for kun efter et kort øjeblik at se forventningen blive afløst af skuffelse. Kvindernes hænder, der var rede til at tage imod,

ville synke ned langs siden, og børnene ville se spørgende på dem. Mor hvad skal vi nu spise?

Nej, det var intet under, at de ikke havde travlt med at komme hjem. Den fremmede, der var kommet for at tale med dem, var en kærkommen adspredelse.

Jesus ser alt dette. Han ser armoden og mismodet, men han ser også længslen. Længslen efter mere og andet end bare at blive mæt.

Fiskerne kaster på Jesu befaling deres net ud nok engang, og til deres store forundring bugner de nu af fisk. Ja der var så mange fisk, at de måtte hidkalde deres kammerater på den anden båd, for at de ikke skulle synke under vægten af de mange fisk. Hvis beretningen sluttede her ville det være nok en historie, hvor Jesus på mirakuløst vis er involveret i, at nogle mennesker får noget at spise. En historie der underbygger Jesu formaning til os om, at vi med bønnen Fader vor må have tillid til, at vi kan bede vores far i himlen om det daglige brød.

Men Lukas lader ikke fortællingen slutte her. Den får et efterspil, der gør den til meget mere end nok et bespisningsunder. Vi hører Peters bekendelse til Jesus i en form, som man nærmest kunne kalde omvendt. Peter falder på knæ for Jesus og siger: ”Gå bort fra mig Herre, for jeg er en syndig mand”. Umiddelbart ville vi have forventet en bekendelse, der mere havde karakter af en positiv anerkendelse af Jesu guddommelige karakter. Var det ikke mere naturligt, at Peter havde tilkendegivet et

ønske om at høre til Jesus i stedet for et ”Gå bort fra mig Herre”?

Peter ser tilsyneladende sin syndighed for sig i mødet med Jesus og synes bange for at smitte ham. Hvorfor ville han ellers værge sig ved mødet.

Men Jesus lader sig ikke anfægte af Peters frygt, eller også gør han. Han går i hvert fald direkte ind i den og svarer den med et ”Frygt ikke”

Frygt ikke Peter, jeg har set hvem du er og jeg vil gøre dig til menneskefisker. Ikke på trods men lige præcis derfor.

Hvis vi skal tro beretningen fra ypperstepræstens gård langfredag nat, hvor Peter benægter at kende noget til Jesus hele tre gange, fordi han er bange for selv at blive pågrebet, så var Peter nok en frygtsom natur.

Men netop derfor kalder Jesus ham til kirkenes første organisator og missionær. Jesus kalder ikke en supermand, der modigt vil modstå alle farer og som til hver en tid vil postulere evangeliets sandhed.

Nej, Jesus kalder et menneske der kender til sult, tomme hænder og frygten for at ødelægge noget alene ved sin blotte tilstedeværelse.

Evangeliet til i dag placerer os spændt ud imellem, at Gud ser vores konkrete fysiske og åndelige sult og den store plan for at bygge menighed.

Jesus kalder Peter til at være menneskefisker og vælger dermed bevidst den, der ikke føler sig værdig til at være det. Peter afviser

i første omgang samværet med Jesus under henvisning til, at han er syndig og dermed ikke føler, at han har retten til det samvær. Beretningen hos Lukas er ikke en historie om, at vi skal stille os an i falsk beskedenhed, når vi mødes af den guddommelige vilje. Men det er beretningen om, at når vi har mistet troen på, at noget godt vil komme til os. Når vi har overbevist os selv om, at vi er så slette mennesker at vi ikke fortjener at nogen kalder os til samvær med andre, da kalder Gud på os.

Jesus ser, at Peter i al sin u-perfekthed er den ideale medarbejder på Gudsrigets sag. Den mand som anser sig selv for mindst værdig, er den bedste at betro magten. Som i de gamle fyrstespejl hvor den bedste konge er den, der værger sig ved at gribe magten, fordi han er sig bevidst om, at med magten følger muligheden for at misbruge den. Dagens evangelium hos Lukas slutter med, at vi hører, at de lagde bådene til land og fulgte Jesus. De fulgte hans kald.

Om det altid går sådan i vores liv, ved jeg ikke. Jeg tror det næppe. Alt for ofte følger vi ikke kaldet til der, hvor det egentlige liv er, fordi vi har for travlt med alt muligt andet. Og det bliver vi desværre først klar over, når det er for sent. Som forældrene der ser deres børn blive voksne - pludselig står de der med studenterhuer på og er parate til at forlade reden. Vi spørger os selv: Hvor blev tiden dig af? Og stiller dermed det spørgsmål der reelt handler om vores bevidsthed om, at vi ødslede tiden i deres barndom bort. Vores synd er en undladelses-

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

synd, vi var der ikke, fordi vi var optaget af os selv. Den samme følelse rammes vi af, når vi sidder ved vore kæres dødsleje. Hvorfor besøgte jeg hende ikke oftere? Hvorfor tog jeg mig ikke tid til at lytte til ham sidst jeg var her? Situationer hvor vi som Peter bebrejder os selv vores utilstrækkelighed.

Men det ved Gud, derfor kalder Jesus i dag netop Peter til at være menneskefisker. Det er ham, der skal kalde på os. Vel vidende at vi alt for ofte overhører at nogen kalder. Men ikke desto mindre lyder det søndag efter søndag. Vi kaldes til samvær i både glæde og sorg. Der er plads til det hele i det net som gudstjenesten i billedlig forstand udgør. Der er plads til festen i dåben og der er plads til os på bænken sammen med de andre, der føler sig tyngede af deres undladelsesynder.

Vi kaldes til fællesskab ved nadverens bord med dem, der føler sig værdige såvel som uværdige. Og for det vil vi sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al
evighed. Amen

Hanne Dahl

Budolfi, Aalborg Domkirke

Salmer: (Prædikanten har tilsluttet sig opfordringen fra Ingemann-selskabet om at markere Ingemann-dagen ved kun at vælge

salmer skrevet af B.S. Ingemann)

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 408: Nu ringer alle klokker mod sky

**Nr. 31: Til himlene rækker din miskundhed,
Gud**

Nr. 42: I underværkers land jeg bor

Nr. 381: Igennem nat og trængsel

Nr. 752: Morgenstund har guld i mund